Олена ПАДОВСЬКА, кандидат мистецтвознавства

МИСТКИНЯ ЛАРИСА ІСЬКІВ

Лариса Петрівна Іськів, з дому Гаранюк, народилася у Сокільниках біля Львова в березні 1952 року. Художник декоративного текстилю, майстер сценічного костюму і народної вишивки, декоратор і дизайнер. Членкиня Національної Спілки Художників України (1988). Закінчила Львівське художнє училище ім. І.Труша та Львівський державний інститут прикладного і декоративного мистецтва (нині Львівська Національна академія мистецтв). Її викладачами були знані теоретики і творці художнього текстилю: Ігор Боднар, Марта Токар, Єлизавета Фащенко, Олег Мінько. Провадила активну виставкову діяльність ще з 1976 року. Учасниця зарубіжних, всеукраїнських та регіональних виставок.

Після закінчення навчання працювала на художньо-виробничому комбінаті (1979-1986) та в науково-дослідному секторі Академії мистецтв.

Створила ряд гобеленів у техніці ручного ткацтва, спроектувала та виготовила колекції сценічних костюмів для українських художніх колективів. Зокрема в складі групи художників розробила костюми для Національної заслуженої академічної капели України «Думка». За створення костюмів для Національного Заслуженого українського народного хору ім. Григорія Верьовки (1985-1987) була висунута для здобуття Шевченківської премії. Виготовила сценічні костюми для ансамблю бандуристок «Чарівні струни», для народної артистки України Ніни Матвієнко, заслуженої артистки України Л.Посікіри та М.Сороки, для тріо бандуристок О.Созанського. Усі ці речі були зроблені ще в 90-ті роки минулого століття.

Так склалися обставини, що художниця виїхала спочатку в Канаду, потім в Італію. І там не зрадила своїй творчій професії, створила і очолила асоціацію українських професійних художників у Римі. Лариса стала співзасновницею художнього театру в Римі «Берегиня» (з 2004 р.), для якого створила декілька колекцій оригінальних костюмів-гобеленів. Зокрема, костюми та гобелени до драми-феєрії «Лісова пісня» Лесі Українки (2007-2008). Тільки впродовж одного 2008 року нею було виготовлено пів сотні костюмів. Дивує і захоплює тематичне розмаїття. Для популяризації у світі забутої було прадавньої трипільської цивілізації, яка процвітала на українських землях ще в III тисячолітті до нашої ери, художниця створила 100 костюмів, оздобивши їх декоративними елементами на зразок тих, що є на гончарних виробах того часу.

Початок нового століття й тисячоліття ознаменований персональними виставками мисткині: у Львові (2000), у Римі (2007). Її творчість грунтується на осмисленні й сучасому трактуванні художнього образу, поєднанні технік різних видів українського народного мистецтва. Так, гобелени не є тканими, а поєднують авторські техніки і колаж. Для сценічних костюмів Л.Іськів характерні вишуканість барв, символізм, чітка графіка оздоби, лаконізм композицій. Головний акцент надається гіперболізованому головному убору, який є коштовним завершенням художнього образу персонажів, зокрема жінок, які стають схожими на чарівні квіти. Це можуть бути вінки на головах, діадеми з гніздами, пташками та іншою дивиною.

Останнім часом Лариса Петрівна втілює в життя власні проєкти гобеленів у техніці аплікації.

У 2017 р. творчі роботи мисткині виставлялися у Львові в Національному музеї ім. Андрея Шептицького. Також вона працює над розписом великодніх авторських писанок. Кожен із цих невеликих за розміром творів з ювелірною філігранністю розписаних лаконічних за барвами, вигадливих за орнаментацією можна роздивлятися годинами. У них прочитаються мотиви світового дерева, квітки, що переростає у казкового птаха-фенікса, чи астральне світило, чи розкрилену жінку-берегиню в сорочці з вишитими рукавами. Читачі журналу «Ветеранський Вісник» можуть ознайомитися з її доробком у цій царині у попередньому випуску № 22 за 2024 рік.

Хочемо побажати художниці творчого довголіття, плідної праці і нових виставок на благо України, яка зараз якнайбільше потребує визнання через своїх представників у всьому світі.

На обкладинці цього номера надруковані гобелени-колажі під назвою «Земля у вогні», «Спогад», «Відгомін», «Перехрестя», «Захист», «Кущ», а також фото мисткині на тлі її творів.